

Tariffnemndas vedtak 31. mars 2017 om fortsatt allmenngjøring av tariffavtaler for persontransport med turbil

Dato: 09.05.2017

Protokoll 4/2017

Innledning

Saken gjelder videreføring av allmenngjøring av tariffavtaler for persontransport med turbil. Det vises til forskrift 27. mai 2015 nr. 815 hvor to tariffavtaler for persontransport med turbil er allmenngjort. Tariffnemnda har mottatt til behandling felles begjæring fra YS og LO om fortsatt delvis allmenngjøring av Bussbransjeavtalen av 2016 mellom NHO og NHO Transport på den ene siden og YS og Yrkestrafikkforbundet på den annen side, og Bussbransjeavtalen 2016-2018 mellom NHO og NHO Transport på den ene siden og LO og Norsk Transportarbeiderforbund på den annen side. Nemnda hadde saken til behandling 30. september 2016 og besluttet å sende saken på høring. Saken var opprinnelig berammet for videre behandling 12. desember 2016, men dette møtet ble på bakgrunn av henvendelser fra LO og NHO utsatt. En enstemmig nemnd kom derfor til at det var mest hensiktsmessig å utsette behandlingen av saken. I møte 31. mars 2017 fattet nemnda vedtak om fortsatt allmenngjøring av de to nevnte overenskomstene.

-

Denne saken er behandlet av utvidet nemnd, jf. allmenngjøringsloven § 3 annet ledd. I tillegg til Tariffnemndas faste medlemmer har nemnda bestått av Lin-Andrea Gulbrandsen (YTF) og Jon H. Stordrange(NHO Transport).

Høringsrunden

Saken har vært på høring i perioden 11. oktober – 17. november 2016.

LO har ingen merknader utover det som fremkommer i begjæringen.

Fagforbundet støtter begjæringen om fortsatt allmenngjøring, og viser til at allmenngjøring for turbuss kun har virket i kort tid da den først trådte i kraft 1. oktober 2015. Fagforbundet mener at forholdene i bransjen ikke har endret seg og at grunnlaget for allmenngjøring fortsatt er tilstede. Forbundet viser videre til at arbeidsgiverparten NHO Transport støtter kravet om allmenngjøring.

Yrkestrafikkforbundet (YTF) støtter begjæringen om fortsatt allmenngjøring for persontransport med turbil, og mener grunnlaget for allmenngjøring er til stede på samme måte som dokumentert i 2015. YTF viser til at aktører i bransjen melder om at flere bestillere av turbiltransport har stilt krav om allmenngjort lønn for ansatte. Dette kan tyde på at allmenngjøringen har hatt positiv effekt. Ordningen har likevel kun virket i en sesong, og det er for kort tid til at allmenngjøringen kan ha endret forholdene i bransjen. Arbeidstilsynets kontroller viser dessuten at det for utsendte arbeidstakere er funnet 62 prosent avvik fra allmenngjort lønn.

NHO viser til sin dissens i det opprinnelige allmenngjøringsvedtaket, og opprettholder dette standpunktet. NHO viser til at det ved videreføring av allmenngjøringsforskrifter må påvises et behov som kan forankres i de faktiske forhold i bransjen. Videre viser NHO særskilt til at ESA den 25. oktober 2016 har tatt formelt skritt for å åpne traktatbruddsak mot Norge knyttet til bestemmelser om reise, kost og losji i flere allmenngjøringsforskrifter. NHO mener at det således åpenbart er grunn til å foreta en grundig vurdering av EØS-rettslige spørsmål knyttet til forskriften § 5. NHO understreker at det bør vises klar tilbakeholdenhet med å basere et allmenngjøringsvedtak på grunnlag av tilsyn med kost- og losjibestemmelser. Det er kun gjennomført 26 tilsyn med bestemmelsen om reise, kost og losji. NHO viser videre til at Arbeidstilsynets øvrige kontroll med allmenngjøringsordningen er særdeles begrenset. NHO legger til grunn at det kun er ført tilsyn med 27 busser, og at det ikke er ilagt tvangsmulkt i noen av tilfellene.

NHO Reiseliv støtter ikke fortsatt allmenngjøring og støtter NHOs syn. Landsforeningen mener at forskriften sammen med et vidtrekkende kontrollapparat vil skape et unødvendig byråkrati. Turistbusser risikerer å bli stoppet av Arbeidstilsynet med krav om å fremlegge omfattende dokumentasjon, noe som vil kunne skremme utenlandske turoperatører fra å legge bussturen gjennom Norge. NHO Reiseliv mener at grunnlaget for allmenngjøringen ikke var tilstrekkelig dokumentert i 2015, og at dette fortsatt er situasjonen.

NHO Transport støtter begjæringen om fortsatt allmenngjøring, og begrunner bl.a. dette med at ordningen kun har fungert i kort tid. NHO Transport viser til Arbeidstilsynets rapport av 19. september 2016 som indikerer utbredte avvik knyttet til allmenngjøringsforskriften. Det vises til NHO Transports høringsbrev fra 2015, hvor det ble vist til at det var vanskelig å kontrollere og følge opp utenlandske aktører. NHO Transport håper nå at håndhevingsdirektivet vil kunne forenkle oppfølgingen av denne gruppen. NHO Transport viser til at tilsynet har utfordringer med å beregne allmenngjort lønnsats jamfør underliggende tariffavtalers bestemmelser om utligningstid eller gjennomsnittsberegningsperiode. NHO Transport påpeker viktigheten av å ha en slik ordning,

da den sikrer nødvendig fleksibilitet i en bransje med store sesongvariasjoner. Prinsippet må være at allmenngjort sats er overholdt så lenge arbeidsgiver kan dokumentere dette i forhold til den enkelte virksomhets avregningstid. NHO Transport avslutter med at landsforeningen håper nemnda vil gi begjæringene i transportbransjen en positiv og rask behandling.

Spekter støtter ikke fortsatt allmenngjøring av bussbransjeavtalen.

Virke støtter ikke fortsatt allmenngjøring. Virke mener at det ikke er dokumentert at vilkårene for allmenngjøring er oppfylt. Det foreligger generelt lite konkret kunnskap om lønns- og konkurransevilkår i turbilbransjen, ifølge Virke, som viser til sitt høringsbrev av 9. oktober 2015.

Arbeidstilsynet har fra oktober 2015 til november 2016 gjennomført 56 tilsyn. Tilsynet fører oftest kontroll med om lønn utbetales i samsvar med allmenngjort tariffavtale. Her var avviksgraden 62 prosent for utsendte arbeidstakere. Tilsyn med bestemmelsene om kost og losji for utsendte arbeidstakere viste en avviksgrad på 29 prosent. I sum mener Arbeidstilsynet at avviksgraden indikerer et fortsatt behov for allmenngjøring. Arbeidstilsynet opplyser at det er problematisk at forskriftens virkeområde i § 2 har en annen definisjon av kabotasjekjøring en forordning NO 1073/2009 av 21. oktober 2009. Dette skaper uklarheter og hindrer forutberegnelighet for virksomhetene. Tilsynet ber nemnda vurdere å ha samme definisjon av kabotasje i forskriften som i forordningen, alternativt at det gis en nærmere forklaring av den valgte definisjonen i forskriften. Arbeidstilsynet opplever dessuten håndhevingsutfordringer med forskriften § 3 om lønn. Flere virksomheter opererer med gjennomsnittsberegning av lønn med en beregningsperiode på opptil ett år. Arbeidstilsynet opplever til tider at tilsynet ikke klarer å kontrollere hvorvidt arbeidsgiver utbetaler allmenngjort lønn. Problemstillingen får også innvirkning på håndheving av overtidstillegget. Arbeidstilsynet mener forskriften bør si noe om hvor ofte lønn skal utbetales. En ny bestemmelse kan være i tråd med det som gjelder om utbetaling av lønn i arbeidsmiljøloven § 14-15 første ledd, som fastsetter utbetaling av lønn to ganger per måned dersom ikke annet er avtalt. For å kunne føre et effektivt tilsyn overfor utenlandske virksomheter er det viktig for Arbeidstilsynet at det er et vilkår om inngått avtale med mottaker av tjenesten i Norge. Det bør videre fremgå tydelig hvem som er å anse som bestiller og har påseplikt etter forskriften. Tilsynet ber nemnda utforme forskriften med dette for øyet. Avslutningsvis skriver Arbeidstilsynet at det er deres oppgave å gjøre nemnda oppmerksom på mangler i regelverket som gjør det vanskelig å ivareta tilsynsansvaret som følger av allmenngjøringsloven § 11.

Finansdepartementet skriver i sitt høringsbrev at allmenngjøring kan føre til økt lønnsnivå i uorganiserte virksomheter. Høyere lønnsnivå betyr lavere lønnsomhet og redusert etterspørsel etter arbeidskraft. Dette kan ifølge Finansdepartementet ramme arbeidstakere med lav

produktivitet, språkutfordringer osv. Finansdepartementet viser til at ledigheten blant arbeidsinnvandrere er langt høyere enn for majoritetsbefolkningen. Behovet for allmenngjøring bør også ses i lys av andre virkemidler, påpeker Finansdepartementet, og viser til at bedre kontrollordninger under Arbeidstilsynet, politiet og skatteetaten, og godt samspill mellom instansene også er viktig for å unngå uverdige lønns- og arbeidsvilkår. *Utenriksdepartementet og Justis- og beredskapsdepartementet har ingen merknader.*

-

Tariffnemnda har innhentet statistikk fra SSB om lønnsnivået til utenlandske arbeidstakere sammenlignet med norske arbeidstakere i turbilbransjen. Tallene viser at utenlandske arbeidstakere har noe lavere lønn, men forskjellen er relativt liten (ca. 2 prosent). SSB opplyser at statistikken bygger på lønnsopplysninger som arbeidsgiver skal innrapportere til A-ordningen. Feil eller mangelfull innrapportering kan derfor påvirke utvalget/resultatet.

Tariffnemndas vurderinger

Videreføring av allmenngjøring

Tariffnemndas flertall finner etter en samlet vurdering av dokumentasjonen fremlagt i begjæringen om fortsatt allmenngjøring, de opplysninger som er fremkommet i høringsrunden, samt informasjon innhentet fra SSB, at det fortsatt er grunn til å tro at utenlandske arbeidstakere utfører arbeid på vilkår som samlet sett er dårligere enn det norske arbeidstakere har. Vilkårene for fortsatt allmenngjøring etter allmenngjøringsloven § 5 anses etter dette oppfylt. Nemndas flertall viser til at forskriften kun har virket i kort tid, og at det ikke er grunn til å tro at forholdene i bransjen har endret seg siden det forrige vedtaket om allmenngjøring. Flertallet har særlig lagt vekt på Arbeidstilsynets og bransjeorganisasjonenes beskrivelser av forholdene i bransjen, samt SSBs lønnsstatistikk.

Tariffnemndas medlem *Kurt Weltzien* slutter seg ikke til denne konklusjonen, og viser til at det ved videreføring av allmenngjøringsforskrifter må påvises et behov som kan forankres i de faktiske forholdene i bransjen. Etter dette medlemmets syn kan Arbeidstilsynets svært begrensede kontroller med allmenngjøringsordningen ikke danne grunnlag for fortsatt allmenngjøring.

-

Forskriftens omfangsbestemmelse

Arbeidstilsynet har tatt til orde for å gjøre endringer i forskriften § 2 hva gjelder definisjonen av kabotasje. Tariffnemnda har ikke funnet grunn til å gjøre endringer i omfangsbestemmelsen, og viser til de vurderingene som ble gjort i forbindelse med det opprinnelige vedtaket om allmenngjøring 27. mai 2015, samt den etterfølgende prosessen og vedtaket 12. oktober 2015 om endringer i omfangsbestemmelsen.

-

Forskriftens lønnsbestemmelse

Arbeidstilsynet skriver i sitt høringssvar at tilsynet opplever håndhevingsutfordringer med forskriften § 3 om lønn. Dette knytter seg bl.a. til beregning av arbeidstid, herunder ordninger med gjennomsnittsberegning, og til ordninger for utbetaling av lønn. Under henvisning til ressurs- og effektivitetshensyn foreslår Arbeidstilsynet å ta inn enkelte presiseringer i forskriftsteksten. Tariffnemnda bemerker at håndheving er et spørsmål om rettsanvendelse, og at det derfor faller utenfor det som er Tariffnemndas kompetanse. De konkrete vurderingene og avveiningene må i praksis foretas av tilsynsmyndighetene, som må tolke forskriftene i tråd med de hensyn som ligger bak reglene. Etter nemndas vurdering vil ytterligere presiseringer i forskriften ikke nødvendigvis løse tilsynsmyndighetenes håndhevingsproblemer, men vil også kunne føre til mindre fleksibilitet for tilsynsmyndighetene når reglene skal anvendes i praksis.

-

Forskriftens bestemmelse om dekning av utgifter til kost og losji

Etter forskriften § 5 skal arbeidsgiver dekke utgifter til kost og losji. Allmenngjøring av regler om dekning av utgifter til reise, kost og losji har over tid vært omdiskutert, noe som kommer til uttrykk ved Høyesteretts dom i Verftssaken i 2013, NHOs etterfølgende klage til ESA og ESAs beslutning om å reise formell sak mot Norge for brudd på EØS-avtalen, jf. åpningsbrev av 25. oktober 2016. I lys av dette har Tariffnemnda gjort en særskilt vurdering av om forskriften § 5 om dekning av utgifter til kost og losji skal videreføres.

Det er for det første spørsmål om det er nødvendig å stille krav om utgiftsdekning for å oppnå formålet med allmenngjøringen, jf. allmenngjøringsloven § 5, jf. § 1. Dersom dette spørsmålet besvares bekreftende, blir det neste spørsmålet om EØS-retten tillater å stille krav om utgiftsdekning.

Tariffnemndas flertall har konkludert med at det er nødvendig å stille krav om utgiftsdekning for å oppnå formålet med allmenngjøringen. Flertallet viser til at dette vilkåret har betydning for hva som utgjør den faktiske lønnen, og at det vil kunne undergrave minstelønnen dersom

arbeidstakerne må dekke utgiftene sine selv i forbindelse med at de blir sendt på oppdrag hvor overnatting borte fra hjemmet er nødvendig. Dette gjør seg gjeldende på samme måte i turbilbransjen som i andre bransjer, som har regler om utgiftsdekning.

Tariffnemndas medlem *Kurt Weltzien* er ikke enig i dette standpunktet, og finner at det ikke er nødvendig å stille krav om utgiftsdekning for å oppnå formålet med allmenngjøringen.

Nemndas medlem *Giuditta Cordero-Moss* har ikke tatt stilling til om den faktiske situasjonen i bransjen tilsier at det er nødvendig å stille krav om utgiftsdekning på grunn av at hun mener at det ikke er rettslig grunnlag for slik utgiftsdekning. Dersom det er nødvendig for å oppnå allmenngjøringens formål, bør andre former diskuteres enn allmenngjøring av utgiftsdekning – for eksempel økning av minstelønn.

Tariffnemnda har deretter vurdert om det er forenelig med EØS-retten å stille krav om dekning av utgifter til kost og losji. Dette er hovedsakelig et spørsmål om tolkning av utsendingsdirektivet (Rådsdirektiv 96/71/EF), som regulerer hvilke regler i vertslandets rett som skal gjøres gjeldende overfor utenlandske virksomheter ved utsending av arbeidstakere i forbindelse med midlertidige tjenesteytelser.

I utsendingsdirektivet er det to mulige grunnlag for allmenngjøring av utgiftsdekning; artikkel 3 (1) og 3 (10).

Etter artikkel 3 (1) bokstav c kan vertsstaten stille krav om "minstelønn". Tariffnemnda har vurdert de ulike rettskildene som sier noe om innholdet i dette begrepet, herunder Høyesteretts dom i Verftssaken og rettspraksis fra EFTA-domstolen og EU-domstolen. Verftssaken gjaldt gyldigheten av allmenngjøringsforskriften i skips- og verftsindustrien, herunder bestemmelsen om dekning av utgifter til reise, kost og losji. Da Høyesterett hadde spørsmålet til behandling forelå det en rådgivende uttalelse fra EFTA-domstolen der konklusjonen er at dekning av utgifter ikke kan betraktes som minstelønn i direktivets forstand. Høyesterett drøftet hvorvidt utgiftsdekning faller innenfor minstelønnsbegrepet i direktivet, men tok ikke fullt ut stilling til spørsmålet.

Etter dommen i Høyesterett har EU-domstolen avsagt to avgjørelser om tolkningen av minstelønnsbegrepet i utsendingsdirektivet. Særlig sak C-396/13 *Elektrobudowa* er etter nemndas oppfatning relevant her. Nemnda finner at denne avgjørelsen, sammenholdt med andre EU-rettskilder, taler for at det neppe er rettslig grunnlag for at regler om utgiftsdekning kan betraktes som minstelønn i utsendingsdirektivets forstand, slik rettskildebildet er i dag. Tariffnemnda viser til at ESA tolker avgjørelsen i sak C-396/13 på samme måte, jf. ESAs åpningsbrev 25. oktober 2016.

På denne bakgrunn har Tariffnemnda kommet til at forskriftens bestemmelse om dekning av utgifter til kost og losji neppe kan forankres i utsendingsdirektivet artikkel 3 (1) c.

Tariffnemnda har særlig lagt vekt på at Høyesterett ikke fullt ut tok stilling til spørsmålet, og på etterfølgende rettspraksis fra EU-domstolen, jf. sak C-396/13.

Det blir etter dette nødvendig for Tariffnemnda å ta stilling til om krav om utgiftsdekning kan forankres i utsendingsdirektivet artikkel 3 (10). Denne bestemmelsen åpner for at vertsstaten kan stille krav om lønns- og arbeidsvilkår på andre områder enn dem som følger av artikkel 3 (1), når det dreier seg om bestemmelser om offentlig orden.

I EFTA-domstolens rådgivende uttalelse i saken utelukkes det ikke at artikkel 3(10) kan komme til anvendelse, men det ble uttalt at begrepet offentlig orden, særlig når det anføres som begrunnelse for et unntak fra det grunnleggende prinsipp om fri bevegelighet for tjenester, må tolkes strengt, og ikke kan defineres ensidig av den enkelte EØS-stat. Videre uttalte EFTA-domstolen at det er den nasjonale domstol, som på grunnlag av de fakta den har fått seg forelagt, som må ta stilling til om den aktuelle bestemmelsen kan begrunnes i hensynet til offentlig orden. I Verftssaken konkluderte Høyesterett med at den aktuelle allmenngjøringsforskriftens bestemmelse om dekning av utgifter til reise, kost og losji oppfylte vilkårene i artikkel 3 (10), og at bestemmelsen dermed var forenelig med utsendingsdirektivet.

I de sakene om allmenngjøring/videreføring av allmenngjøringsforskrifter som Tariffnemnda har behandlet etter 2013, og som har rommet allmenngjøring av bestemmelser om utgiftsdekning, har nemnda lagt Høyesteretts vurdering til grunn og vedtatt regler om utgiftsdekning der vilkårene for øvrig har vært oppfylt. Nemnda er imidlertid klar over at dommen i Høyesterett har blitt møtt med kritikk, blant annet når det gjelder anvendelsen av artikkel 3 (10).

ESAs syn, jf. åpningsbrevet, er at bestemmelsen om utgiftsdekning i allmenngjøringsforskriftene ikke kan forankres i artikkel 3 (10). Hverken EFTA-domstolen eller EU-domstolen har imidlertid prøvd rekkevidden av artikkel 3 (10) etter Høyesteretts dom i 2013.

Tariffnemndas flertall har etter en samlet vurdering av rettskildene kommet til at allmenngjøring av bestemmelsen om dekning av utgifter til kost og losji kan forankres i artikkel 3 (10). Nemndas flertall har særlig lagt vekt på Høyesteretts begrunnelse Verftssaken. Den rettsstilstanden som Høyesteretts dom etablerte, er i ettertid ikke blitt endret ved autorative rettsavgjørelser. Verftssaken gjaldt riktignok skips- og verftsindustrien, som er den del av frontfaget, noe som utgjorde et viktig moment i Høyesteretts vurdering. Men Høyesteretts argumentasjon på dette punktet er likevel mer generell. Etter flertallets oppfatning vil bortfall av utgiftsdekning føre til forskjellsbehandling mellom norske og utenlandske arbeidstakere, noe som vil ha negative konsekvenser for stabiliteten i den norske

arbeidslivsmodellen. Dette vil gjøre seg gjeldende på tilsvarende måte også i andre bransjer. Flertallet vil også peke på at frontfagsmodellen forutsetter en likebehandling mellom bransjer, der lønnsveksten i frontfaget skal være en norm for lønnsveksten i andre bransjer. Forskjellsbehandling mellom bransjene, der utgiftsdekning kan allmenngjøres i frontfaget, men ikke i andre bransjer, ville dermed bryte med den likebehandling som frontfagsmodellen bygger på. Etter flertallets syn gir derfor dommen klare holdepunkter for at allmenngjøring av utgiftsdekning kan forankres i artikkel 3 (10) også på andre tariffområder enn innenfor frontfaget.

Tariffnemndas medlemmer *Cordero-Moss* og *Weltzien* er uenige i flertallets konklusjon hva gjelder spørsmålet om allmenngjøring av utgiftsdekning kan forankres i artikkel 3 (10). Disse medlemmer viser til traktatbruddsaken som ESA har innledet mot Norge etter Verftssaken og det arbeidet partene har iverksatt i etterkant av dette. Etter disse medlemmers oppfatning viser rettskildebildet at unntaksbestemmelsen i artikkel 3 (10) har et snevert anvendelsesområde, når det skal tolkes i tråd med europeisk rettspraksis og den alminnelige forståelse av "rettsordenen" i den aktuelle sammenhengen.

Unntak fra allmenngjøringsforskriftenes virkeområde

Tariffnemnda har blitt gjort oppmerksom på at det kan være uklart hvordan forskriftenes virkeområdebestemmelse skal forstås i situasjoner der tariffpartene har blitt enige om å overføre grupper av virksomheter fra den tariffavtalen som ligger til grunn for forskriften til en annen tariffavtale. Problemstillingen er reist av tilsynsmyndighetene. Etter det Tariffnemnda har fått opplyst, oppstår imidlertid slike situasjoner nokså sjelden.

Tariffpartene står i utgangspunktet fritt til foreta slike disposisjoner.

Allmenngjøringsforskrifter bygger alltid på en tariffavtale, og det er etablert praksis at ved tvil om tolkningen av forskriften skal det ses hen til den underliggende tariffavtalen. På denne bakgrunn er det Tariffnemndas vurdering at partenes felles beslutninger om hvem tariffavtalen skal gjelde for, også må få betydning for allmenngjøringsforskriftenes virkeområde.

Tariffnemnda legger derfor til grunn at dersom en arbeidsgiver- og arbeidstakerorganisasjon med innstillingsrett beslutter at arbeidstakere ved bestemte bedrifter skal få sine lønns- og arbeidsvilkår regulert av en annen tariffavtale enn den som lå til grunn for forskriften da denne trådte i kraft, vil allmenngjøringsvedtaket ikke lenger kommer til anvendelse for de arbeidstakere som omfattes av overføringen til annen tariffavtale. Det legges til grunn at

arbeidstakere som omfattes av overføring til en annen tariffavtale i forskriftenes virketid, i praksis vil være sikret tilnærmet likeverdige lønns- og arbeidsvilkår som tidligere.

For at tilsynsmyndighetene skal kunne føre tilsyn med forskriften på en effektiv måte, må de gjøres kjent med tariffpartens beslutninger om å overføre grupper fra en tariffavtale til en annen. Partene bør derfor umiddelbart underrette de aktuelle tilsynsmyndighetene om slike beslutninger.

-

Tariffnemndas vedtak

Med hjemmel i lov 4. juni 1993 nr. 58 om allmenngjøring av tariffavtaler mv. har Tariffnemnda truffet vedtak om fortsatt allmenngjøring av tariffavtaler for persontransport med turbil.

Tariffnemndas vedtak innebærer at forskriften om allmenngjøring av tariffavtaler persontransport med turbil videreføres uten endringer, men med justerte lønnsatser i henhold til begjæringen.

For nærmere begrunnelse for forskriften for øvrig vises til Tariffnemndas opprinnelige vedtak 27. mai 2015 om fastsettelse av forskrift om allmenngjøring av tariffavtaler for persontransport med turbil, og vedtak av 12. oktober 2015 om endringer i forskriftens omfangsbestemmelse.

Oslo, 31. mars 2017

Johan Kr. Øydegard

Steinar Holden

Giuditta Cordero-Moss

Knut Bodding

Kurt Weltzien

Lin-Andrea Gulbrandsen

Jon H. Stordrange

Forskrift om allmenngjøring av tariffavtaler for persontransport med turbil

Hjemmel: Fastsatt av Tariffnemnda 31. mars 2017 med hjemmel i [lov 4. juni 1993 nr. 58](#) om allmenngjøring av tariffavtaler mv. (allmenngjøringsloven) [§ 5](#).

Kap. I. Innledende bestemmelser

§ 1. Grunnlaget for allmenngjøring

Forskriften er fastsatt på grunnlag av Bussbransjeavtalen av 2016 mellom Næringslivets Hovedorganisasjon og NHO Transport på den ene side og Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund og Yrkestrafikkforbundet på den annen side og Bussbransjeavtalen 2016–2018 mellom Næringslivets Hovedorganisasjon og NHO Transport på den ene side og Landsorganisasjonen i Norge og Norsk Transportarbeiderforbund på den annen side.

§ 2. Virkeområde og gjennomføringsansvar

Forskriften gjelder for arbeidstakere i bedrifter som utfører persontransport med turvogn eller buss når transporten ikke krever tildeling av løyve ved konkurranse etter [yrkestransportlova § 8](#). Forskriften gjelder også kabotasjekjøring, det vil si når en utenlandsk transportvirksomhet driver midlertidig turbiltransport med på- og/eller avstigning i Norge. Forskriften gjelder ikke grensekryssende transportvirksomhet (internasjonal transport) ut over dette.

Arbeidsgiver og den som i arbeidsgivers sted leder virksomhet som utfører arbeidsoppdrag som nevnt i første ledd skal sikre at bestemmelsene i forskriften gjennomføres.

Forskriften gjelder ikke lærlinger og personer på arbeidsmarkedstiltak.

Kap. II. Lønns- og arbeidsvilkår

§ 3. Lønnsbestemmelser

Arbeidstakere som utfører arbeid i henhold til § 2, skal minst ha en lønn per time på kroner 154,-.

§ 4. Regulering av lønn i forskriftens virketid

Tariffnemnda kan endre satsen i § 3 som følge av tariffrevisjoner.

§ 5. Utgifter til kost og losji

Det skal avtales ordninger vedrørende kost og losji. Arbeidsgiver skal som hovedregel sørge for kost og losji, men fast diettsats, betaling etter regning eller liknende kan avtales.

Kap. III. Fravikelighet m.m.

§ 6. Fravikelighet

Forskriften kommer ikke til anvendelse dersom arbeidstaker samlet sett er omfattet av gunstigere lønns- og arbeidsvilkår i henhold til avtale eller etter det lands rett som ellers gjelder for arbeidsforholdet.

Kap. IV. Ikrafttreden m.m.

§ 7. Ikrafttreden og opphør

Forskriften trer i kraft 1. juni 2017.

Forskriften opphører å gjelde 1 måned etter at Bussbransjeavtalen av 2016 mellom Næringslivets Hovedorganisasjon og NHO Transport på den ene side og Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund og Yrkestrafikkforbundet på den annen side og Bussbransjeavtalen 2016–2018 mellom Næringslivets Hovedorganisasjon og NHO Transport på den ene side og Landsorganisasjonen i Norge og Norsk Transportarbeiderforbund på den annen side blir avløst av ny tariffavtale, eller hvis Tariffnemnda treffer nytt vedtak om allmenngjøring av tariffavtalen, jf. allmenngjøringsloven § 7.

Forskrift 27. mai 2015 nr. 815 om allmenngjøring av tariffavtaler for persontrafikk med turbil oppheves samtidig med ikrafttredelse av denne forskrift.

[Les forskriften på lovdata.no](http://lovdata.no)

Arbeids- og sosialdepartementet

RELATERT

- [Forskrift om allmenngjøring av tariffavtaler for persontransport med turbil \(Lovdata\)](#)